

tw TEATR WSPÓŁCZESNY W SZCZECINIE

POWIEM CI JUTRO

СКАЖУ ТОБИ ЗАВТРА

SCENARIUSZ I DRAMATURGIA: LIUBA ILNYTSKA
REŻYSERIA I CHOREOGRAFIA: NINA KHYZHNA

POWIEM CI JUTRO СКАЖУ ТОБІ ЗАВТРА

scenariusz i dramaturgia: **Liuba Ilnytska**
przekład: **Maciej Piotrowski**
reżyseria i choreografia: **Nina Khyzhna**
scenografia i kostiumy: **Anna Oramus**
muzyka: **Nick Acorne**
konsultacje dramaturgiczne: **Anna Mazurek**
reżyseria światła: **Piotr Nykowski**
asystent reżyserki: **Adam Kuzycz-Berezowski**

Scenariusz i choreografia powstały w oparciu o improwizacje aktorskie.

obsada:

Maria Dąbrowska
Krystyna Maksymowicz
Ewa Sobczak

Adam Kuzycz-Berezowski
Michał Lewandowski

klarnet basowy: **Piotr Jarmasz**
wiolonczela: **Emma Kocój**

inspicjentka: **Jolanta Szadkowska**

PRAPREMIERA: 23 CZERWCA 2023, SCENA NOWE SYTUACJE

278. PREMIERA TEATRU WSPÓŁCZESNEGO W SZCZECINIE

Premiera w ramach drugiej edycji rezydencji artystycznej Scena Nowe Sytuacje

CZAS WZGLĘDNEGO POKOJU, PANUJĄCEGO NIEGDYŚ W EUROPIE, BYŁ CZASEM PIĘKNYM, SŁODKIM, WRĘCZ BOSKIM.

Wypełniał serca uprzywilejowanych obywateli tego kontynentu wiarą w przyszłość – oczywiście – tą lepszą. Uruchamiał „radykałną wyobraźnię” intelektualistów, artystów, profesorów, przedsiębiorców, polityków, którzy tworzyli alternatywne wizje świata, przy biurkach w miękkich fotelach naprzeciw rozjaśnionych słońcem okien, w ogrzanych, komfortowych pawilonach sztuki czy na oświetlonych jaskrawym światłem elektrycznych reflektorów scenach.

Kiedy ciemne chmury zbliżyły się groźnie do wschodnich terenów, zmartwieni spojrzeli w ich stronę. Były one widoczne, lecz tak dalekie, że postanowili pozostać na swoich miejscach.

Przecież, według precyzyjnie spisanych reguł, każdy ma swoje własne miejsce, do którego ma prawo i które zobowiązany jest bronić.

24 lutego 2022 roku szyby gabinetów zadrżały, a przeszłość się skończyła. Wielka wojna, którą rozpętała Rosja przeciwko Ukrainie, stała się wyzwaniem dla współczesnego europejskiego mitu opartego na takich wartościach jak wolność, sprawiedliwość, bezpieczeństwo, polepszanie standardów życia, wspólnotowość.

ЧАС ВІДНОСНОГО МИРУ, ЩО ПАНУВАВ У ЄВРОПІ, БУВ ПРЕКРАСНИМ, СОЛОДКИМ, БОЖЕСТВЕННИМ.

Сповнював серця привілейованих громадян цього континенту вірою в майбутнє – звісно ж – те краще. Активізував радикальну уяву інтелектуалів, митців, професорів, підприємців, політиків, що творили альтернативну візію світу за письмовими столами, у м'яких фотелях навпроти освітлених сонцем вікон, в обігрітих, комфортних виставкових павільйонах, або на освітлених яскравим світлом електричних прожекторів сценах.

Коли темні хмари загрозово наблизились до східних територій, стурбовано поглянули в їхній бік. Хмари були помітні, але дуже далекі, тому прийнято рішення залишитись на своїх місцях.

Адже, згідно з детально прописаними правилами, у кожного є власне місце, на яке він має право і яке зобов'язаний захищати.

24 лютого 2022 року шибки кабінетів задріжали, а минуле закінчилось. Велика війна, яку розв'язала Росія проти України, стала викликом для сучасного європейського міфу, що базується на цінностях свободи, справедливості, безпеки, покращення стандартів життя, спільноти.

Scenografia komfortu jeszcze się trzyma, od wielkiej katastrofy zachodni świat wciąż oddziela szklana szyba – ekran telewizora, obiektyw kamery. Jednak słowa i pojęcia, budujące wcześniej pokojową rzeczywistość, pękają i rozsypują się w momencie, kiedy wymaga się „radikalnego” działania. Poczucie bezradności i zmęczenia wzrasta, psychika przyzwyczaja się do przerażających obrazów. Co może zrobić jednostka wobec okrutnej zbrodni? Jak pomagać innym, nie wyczerpując przy tym własnych sił? Dlaczego nie można po prostu skończyć tej wojny? Co doprowadziło do tego, że pokój nie przetrwał, a hasło „nigdy więcej” jednak się nie sprawdziło?

Szukając odpowiedzi, teatr – będąc bardziej nastawiony na formułowanie pytań niż odpowiadanie na nie – zderza się z brakiem odpowiednich narzędzi. Dlatego bawi się dalej w wymyślanie postaci i opowiadanie historii, tym razem detektywistycznej: o ofierze, świadkach i (nie)możliwym ratunku. Próbuje nazywać rzeczy, by nadać im istnienie – choć brak mu słów, którymi można by opisać tę rzeczywistość, a tym bardziej kreślić wizje przyszłości.

Сценографія комфорту ще тримається, від великої катастрофи західній світ відділяє скло – екран телевізора, об'єktiv камери. Але слова і поняття, що формували колись мирну реальність, тріскаються і розсипаються в ситуації, яка вимагає радикальної дії. Почуття безпорадності і втоми наростає, психіка звекає до шокуючих зображень. Що може зробити одна людина проти жахливого злочину? Як допомагати іншим і не втрачати при цьому власну силу? Чому не можна просто закінчити цю війну? Що призвело до того, що мир не вижив, а лозунг «ніколи більше» таки не здійснився?

Шукаючи відповіді, театр – що налаштований радше ставити питання, ніж відповідати на них – стикається з браком відповідних інструментів. Тому продовжує гратись у вигаданих персонажів і розповідання історії, цього разу детективної: про жертву, свідків і (не)можливий порятунок. Пробоє називати речі, щоб вони могли заіснувати, хоча бракує слів, якими можна було б описати цю реальність, а тим більше окреслити візію майбутнього.

– LIUBA ILNYTSKA / ЛЮБА ІЛЬНИЦЬКА

Rezydencja artystyczna Scena Nowe Sytuacje to autorski projekt Teatru Współczesnego w Szczecinie, w ramach którego artyści sztuk performatywnych, obok wsparcia ze strony mentorów, dostają możliwość stworzenia eksperymentalnych prac w teatrze instytucjonalnym.

Dyrektor naczelny: **Mirostlaw Gawęda**

Dyrektor artystyczny: **Jakub Skrzywanek**

Teatr Współczesny w Szczecinie

Wały Chrobrego 3

70-500 Szczecin

REZERWACJA I SPRZEDAŻ BILETÓW:

bow@wspolczesny.szczecin.pl

tel. 91 489 23 23

Redakcja programu: **Anna Rogozińska-Nowak,**

Karolina Żabczak

Tekst: **Liuba Ilnytska**

Sesja promocyjna do spektaklu: **Daniel Rumiancew**

Opracowanie graficzne: **Pełnia Studio**

www.wspolczesny.szczecin.pl